Sri Lanka,1987

A taste of paradise.

‘In Sri Lanka, one learns to expect the unexpected .’ las ik ooit in een reisbrochure over Ceylon, de vroegere naam van dit eiland.

VTB-reizen organiseert dit jaar voor het eerst een jeugdreis naar Sri Lanka en dit tegen een heel voordelige prijs. Daar hoef ik dus geen twee keer over na te denken. Meer dan vijftig andere jongeren blijkbaar ook niet. Samen met hen stap ik op een druilerige, typisch Belgische, zomermorgen de bus in richting Schiphol.

Het is een levenslustige, luidruchtige bende. De uitgelaten sfeer gaat nog verder crescendo tijdens de lange Air Lanka -vlucht. Waarschijnlijk hebben de lieve en mooie, fraai uitgedoste air-hostessen hier wel iets mee te maken. Of is het de slogan van Air Lanka 'A taste of paradise' die inspirerend werkt op de groep? Of komt het door de grote hoeveelheid alcoholhoudend vocht dat tijdens de ganse reis gratis geserveerd wordt ?

Na een nachtelijke tussenlanding in Dubai, waar we jammer genoeg het vliegtuig niet mogen verlaten, kunnen we ,na een schijnbaar eindeloze vlucht, vanuit de lucht voor het eerst een glimp opvangen van de 'parel van de Indische Oceaan', zoals het eiland ook wel genoemd wordt. De vorm heeft inderdaad iets van een parel, volgens anderen van een traan, of van een edelsteen.

Overweldigd door Sri Lanka

Het is een speciale gewaarwording wanneer , na aankomst in Colombo International Airport, de deuren van het vliegtuig geopend worden en de aangename tropische warmte ons omwoelt. We worden opgewacht door enkele plaatselijke schonen, gekleed in een schitterende sari. Ze brengen beide gevouwen handen ter hoogte van hun gelaat, dat een vertederende glimlach vertoont, wensen ons een 'Ayubowan', een lang en gelukkig leven, terwijl ze ons een prachtige, heerlijk ruikende bloemenkrans om de hals hangen.Van een hartelijk welkom gesproken. Ik ben er zowaar een beetje van onder de indruk.

A taste of paradise

Een heerlijk geurende groep jonge Vlamingen stapt aan boord van twee oude, maar degelijke bussen (Engelse makelij). Ik ben klaar om bijna drie weken lang ondergedompeld te worden in deze 'tuin zonder jaargetijden'. Volgens de legende is deze tuin aan Adam en Eva toegewezen nadat ze uit het paradijs verdreven werden. De naam Sri Lanka stamt uit het sanskriet en betekent : ' het schitterende eiland'.

Na een korte eerste kennismaking met Colombo, de hoofdstad van Sri Lanka, rijden we onmiddellijk richting zuidkust. Cyriel, onze lokale gids, probeert ons in een gezapig taaltje, dat ergens iets weg heeft van Frans, af en toe uitleg te geven over wat we onderweg tegenkomen. Ik kom werkelijk ogen te kort om al het overweldigende, dat zich om mij heen als in een film afspeelt, in mij op te nemen.

Af en toe stopt de bus en Cyriel zegt dan steevast met een echte grafstem : ”maintenant nous allons bwaaare quelquechose". Het zal zijn echte enige slagzin worden tijdens de hele rondreis, en eigenlijk niet eens zo een slechte .

Paradijselijk hotel aan de zuidkust

Het is al bijna donker wanneer wij voor de eerste maal hotel Coral Sands bereiken, onze pleisterplaats voor een groot deel van ons verblijf op Sri

Lanka. Het hotel is schitterend gelegen, vlak naast het strand en niet ver verwijderd van een indrukwekkend koraalrif. Dit rif kan bezocht worden al snorkelend, maar ook aan boord van een klein bootje met een glazen bodem. Direct na aankomst verken ik met enkele groepsgenoten deze prachtige koraalriffen. Ik laat mij door een gewiekste Sri Lankees zowaar in het zak zetten door naar Westerse normen veel te veel te betalen voor de nochtans prachtige boottocht. Meteen leer ik iets over de nationale sport van dit eiland : afbieden en nog eens afbieden, op zowat alles wat er te kopen valt.

Opvallend aan hotel Coral Sands is het feit dat er zich geen glas in de ramen bevindt. De zachte koele zeebries waait ongestoord de kamers binnen, samen met een mengelmoes aan insecten, waarvan de muskieten de meest storende zijn. Ik snap meteen waarom naast het bed op het nachtkastje een vreemd spiraaltje in een soort asbak prijkt. Het is de bedoeling dat dit in brand gestoken wordt en de dampen die hierdoor vrijkomen zouden normaal muskieten moeten verdrijven. En als dit wondermiddeltje niet helpt zijn er nog altijd de Gekho's, een soort hagedis die aan wanden en plafond van de kamer kleeft en een ideale insectenverdelger blijkt te zijn. Ik moet toegeven dat de aanwezigheid van deze lieve diertjes de eerste nacht toch voor enige ongerustheid zorgt bij de meeste leden van de groep. Je weet immers nooit welke warme plaatsjes deze hagedisjes midden in de nacht nog gaan opzoeken in de kamer.

De eerste avond in Hotel Coral Sands is meteen raak. In de bar van het hotel hebben we immers kennis gemaakt met de lokale geestrijke drank, de 'Arrak', gebrouwen uit het melkachtige palmvocht, de 'Toddy'. Gemixt met cola vormt Arrak een uitstekend cocktails die echter genadeloos kan toeslaan. Velen onder ons ondervinden dit meteen aan den lijve en proberen, eerder wankelend, hun slaapkamer terug te vinden. Sommigen slagen daar zelfs helemaal niet in, zo blijkt de volgende morgen.

'Smile'

Op verkenning in het paradijs

Geen genade echter voor de houten hoofden. Onze ijzeren geraamtes staan immers reeds vol ongeduld te wachten voor de start van de eigenlijke rondreis. De taferelen onderweg zijn onbeschrijfelijk mooi en boeiend. Ik geniet met volle teugen. Wat opvalt is het grote aantal fietsers, en vooral ook de aftandse vehikels waarop mensen zich hier dienen voort te bewegen. En wat de mensen hier zoal op hun gammele fietsen meesleuren, onvoorstelbaar gewoon. Het meest merkwaardige zicht is volgens mij dat van een visser, die een corpulente dode haai op de bagagedrager meezeult, een kanjer van gemakkelijk honderd kilo.

En overal vriendelijk lachende en groetende mensen en joelende en tierende kinderen. Hun begroeting is steevast "Hallo, Hallo, Bonbon", "Hallo, hallo, schoolpen", of "Hallo, hallo, money, roepies

sir". Enkelen stoppen me een briefje met hun naam en adres toe, in de hoop ooit eens een mooie prentbriefkaart uit een ver land te mogen ontvangen. Een kleine gift of zelfs een simpele handdruk worden met een vertederende glimlach in ontvangst genomen.

Hachelijk avontuur in Anuradhapura

In Anuradhapura logeren we in het oude Nuwarawewa Resthouse. Kamers kompleet met muskietennetten over het bed, kolonialer kan niet. Na een frisse duik in het zwembad, en het overvloedige avondmaal met typische, heel pikante, inlandse gerechten, besluit ik met enkele groepsgenoten nog een stapje in de wereld te zetten. Na een wandeling door het bijna verlaten dorp raken we verzeild bij een lokale gastvrije familie. Ze nodigen ons uit op een borrel Arrak (daar is de boosdoener weer), en na enkele borrels slaan wij aan het zingen en aan het dansen, samen met de ondertussen eveneens toegestroomde buren. Een hele belevenis. We voelen ons echt thuis tussen de plaatselijke dorpelingen.

Het feest, want dat was het ondertussen geworden, duurt tot een heel stuk in de nacht. De heer des huizes stelt na afloop voor om ons, via een omweg, terug naar het Resthouse te vergezellen. De straten liggen er ondertussen immers helemaal verlaten en onverlicht bij. De reden van de omweg wordt ons niet verteld. Het was mij vroeger die dag wel opgevallen dat heel wat tot de tanden gewapende soldaten door de straten patrouilleerden. Plots staat één van die soldaten dreigend voor ons, het geweer in aanslag. Of wij niet op de hoogte waren van het ingelegde uitgangsverbod na 21u00 's avonds ? Op het nippertje kunnen wij aan iets ergers ontsnappen, dank zij onze vriendelijk gastheer die, mits overhandiging van de nodige hoeveelheid Arrak, de zichtbaar nerveuze soldaten kan overtuigen ons te laten verdergaan.

Anuradhapura

De reden van deze nerveuze toestand horen we de dag nadien. Enkele dagen geleden zijn in Anuradhapura verschillende mensen op een verschrikkelijk wijze om het leven gekomen bij een door de Tamils gepleegde bomaanslag op het lokale busstation. De Tamils vormen een vanuit India ingeweken minderheidsgroep, die zich vooral in het noordoostelijk gelegen Jaffna bevinden. De Tamils willen een volledig van Sri Lanka afgescheiden, autonome staat in het noordoosten van Sri Lanka, en proberen die ook via acties van de terroristische Tamil Tijgers te forceren. Hun slachtoffers zijn vooral Singalezen, de voornaamste bevolkingsgroep van het eiland.Anuradhapura bevindt zich niet zover van de grens van wat de Tamils als hun territorium beschouwen. Dienstplichtige soldaten die hier patrouilleren worden vaak in een hinderlaag gelokt en afgemaakt en zijn daarom hypernerveus.

Dit hachelijke avontuur is meteen onze eerste confrontatie met het 'andere' Sri Lanka. Een Sri Lanka met een gevel van wuivende palmen, goudgele stranden en altijd glimlachende mensen. Maar achter deze aangename voorgevel schuilt onzekerheid, maar vooral heel veel angst voor de toekomst. Iets waar een verwend westers toerist nauwelijks oor of oog naar heeft.

Ruvanvelisava-dagoba

Boeddha achterna

Na een korte slapeloze nacht, de spanning hebben we duidelijk nog niet verteerd, brengen wij een bezoek aan de historische vindplaatsen van de oude koningsstad Anuradhapura, naar het schijnt de oudste stad van het eiland. De stad moet geweldig groot geweest zijn en is bezaaid met ruïnes van oude dagoba's. Een dagoba is een koepelvormig bouwwerk, opgetrokken ter ere van Boeddha. In het centrum ervan bevindt zich een relikwie van Boeddha. Bovenop de koepel staat een vergulde spits die helemaal bovenaan versierd is met een kostbare edelsteen. Enkele van de dagoba's zijn nog intact gebleven. Vooral de Ruvanvelisaya-dagoba is indrukwekkend groot en mooi. Het terras waarop de dagoba rust is versierd met honderden olifantenkoppen, die de indruk wekken dat ze de dagoba op hun schouders dragen. Monniken in oranjegeel gewaad, en vrouwen in het wit trekken biddend omheen de dagoba.

De heilige stad Anuradhapura mag enkel blootsvoets betreden worden, en het dragen van een lange broek of een sarong (de typische klederdracht van de mannen op Sri Lanka) is verplicht. Een sarong is een gekleurde zachte stoffen doek die omheen het lichaam gedrapeerd wordt. Het is een heerlijk fris kledingstuk, en we hebben dan ook geen moment getwijfeld om ons bij aankomst in Sri Lanka allen zo een sarong aan te schaffen voor de tempelbezoeken.

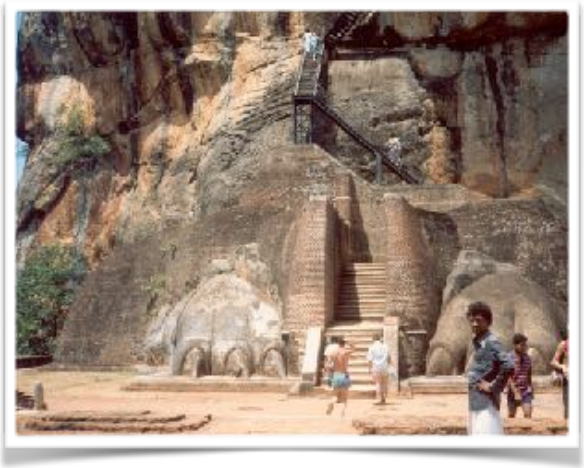

Rots van Sigiriya

De dames in de groep zijn van mening dat de Sri Lankese mannen geen ondergoed dragen onder hun sarong. Het feit dat tijdens de rondreis geen enkele onderbroek op de wasdraad te bespeuren valt, is volgens hen hiervoor een doorslaggevend bewijs. Het mannelijk deel van het gezelschap is echter niet van plan om alle plaatselijke gebruiken te volgen, tot spijt van wie het benijdt.

De dag daarop staat Polonnaruwa op het programma, eveneens een stad uit de oudheid, echter minder intact gebleven dan Anuradhapura, en daarom ook minder indrukwekkend. Indrukwekkend daarentegen is wel het bezoek aan de rots van Sigiriya. Bovenop deze steile alleenstaande rotsformatie heeft ooit de hemelburcht gestaan.Wat vooral opvalt zijn de twee reusachtige, uit de rotsen gehouwen leeuwenpoten aan de voet van de rotsen. Deze poten lijken de tempel te

Bovenop de rots van Sigiriya

bewaken, en iedere ongewenste bezoeker ieder ogenblik te kunnen vertrappelen.

Via steile, door de zon verhitte, ijzeren trappen bereiken we na een eindeloze klim de top van de rots. Een schitterend uitzicht over de omgeving is onze beloning voor de, gezien de tropische temperatuur, zweet latende onderneming. Ook hier worden we overrompeld door allerlei handelaars die hun koopwaar aan de man proberen te brengen. Peter, de meest corpulente deelnemer aan de reis, en door ons, omwille van zijn lijvig voorkomen 'ikke dikke boeddha' genoemd, test één van de kleine verkopertjes uit. Hij geeft hem tien roepies en vraagt hem een frisse cola te brengen. Er is namelijk in de verste verte geen frisdrankenstalletje te bespeuren.Niemand onder ons verwacht de kleine ondernemer ooit terug te zien, maar we zijn fout. Enkele minuten later komt hij inderdaad hijgend toegelopen, met in zijn hand een frisse cola. Peter stopt hem als beloning nog enkele extra roepies toe.

Het weer in Sri Lanka tijdens de maand juli is perfect voorspelbaar. 's Morgens ontwaak je steevast onder een stralend zonnetje. Het duurt niet lang of het wordt echt heel warm. Kort na de middag wordt de hitte zelfs broeierig. Er komen dreigende wolken opzetten, en bijna elke dag omstreeks hetzelfde uur plenst er een tropische regenbui naar beneden. Lang duurt deze niet. Hooguit een kwartier, genoeg om de hete aarde even te blussen. Na afloop steekt de zon weer genadeloos, net als voorheen. Het gevallen vocht verdampt ongelofelijk snel, het hete asfalt lijkt wel te roken.

Kandy

De tand van Boeddha

Na enkele tropisch warme dagen wordt het tijd dat we ons voor een tijdje in 'hogere sferen' begeven. We rijden de bergen in, en op slag wordt de temperatuur ook aangenamer. Als we laat in de avond in Kandy toekomen, kunnen we zowaar best een trui gebruiken. We logeren in het prachtige, oude hotel Suisse, eveneens daterend uit de koloniale periode van dit eiland, tijdens dewelke achtereenvolgens Portugezen, Hollanders en Engelsen hun stempel hebben nagelaten. De Engelse stempel is nog het meest merkbaar in de dagelijkse samenleving. Het verkeer rijdt hier, hoe kan het ook anders, aan de linkerkant van de weg. Engelser kan het niet.

Die avond bezoek ik een voorstelling van de beroemde Kandy-dansers. Het wordt een wervelend spektakel, vol acrobatische dansen, en met als afsluiter een heuse vuurloop. In trance verkerende dansers lopen blootsvoets door gloeiend hete as. Niemand van de toeristen blijkt vrijwilliger om het zelf ook eens te proberen, en ik kan ze geen ongelijk geven.

Kandy-dansers

Naast de dansers is Kandy ook beroemd voor de indrukwekkend grote Tempel van de Tand. Deze boeddhistische tempel bezit als relikwie de rechter hoektand van Boeddha. Pelgrims staan in lange rijen aan te schuiven om een offer te brengen. Dierenoffers zijn in de leer van Boeddha verboden. In plaats daarvan worden bloemen, fruit, visvoer of wierookstokjes geofferd. Klokslag 18.30u weerklinkt een hels tromgeroffel, en het scherpe geluid van een fluit roept de gelovigen op om Boeddha te vereren. Ook wij schuiven aan in de lange rij, en schuifelen langzaam langs het schrijn, dat steevast door enkele goudgele monniken bewaakt wordt.

Een lekker kopje thee

Theeplukstersen

We verlaten het mooie Kandy en bevinden ons na enige tijd volop in de streek van de theeplantages. Eindeloos liggen deze frisgroene velden uitgestrekt in het glooiende landschap. Theeplukstersen zijn voortdurend in de weer om de verse groene theeblaadjes te plukken. Het lijken wel fladderende felgekleurde vlinders tussen al dat fris ruikende groen. Een bezoek aan een theefabriek mag uiteraard niet op het programma ontbreken.

Wat opvalt is de grote hitte die heerst in de fabriek, en ook het overvloedige stof. De werkomstandigheden zijn er alles behalve gezond. Het is waarschijnlijk daarom dat de arbeiders in deze theefabriek ingeweken Tamils zijn. Ik kan het merken aan hun huidskleur, die veel donkerder is dan die van de Singalezen. Na het bezoek krijgen we een kopje heerlijke thee geserveerd. De smaak ervan overtreft op elke manier die van de thee die wij in België drinken. Geen wonder. De ons vertrouwde theebuiltjes blijken gevuld te worden met het afval dat van de grond geveegd wordt, nadat de hoogwaardigere kwaliteiten werden uitgesorteerd en uitgezeefd. De beste kwaliteit is de zogenaamde BOP, de Broken Orange Pekoe. Verschillende kilo's van deze topkwaliteit veranderen in de plaatselijke theewinkel dan ook vlot van eigenaar.

Arbeiders in theefabriek

Wat ook vlot van eigenaar verandert zijn allerhande specerijen die te koop aangeboden worden in het natuurwinkeltje van een nabijgelegen 'spice garden' ofte kruidentuin. Allerhande kruiden en de uiteraard bijhorende kruidendrankjes en zalfjes zijn hier in dit heerlijk ruikende winkeltje voor een spotprijsje te koop. Thee en kruiden zijn twee belangrijke exportprodukten van Sri Lanka, net zoals rubber trouwens. Langs de weg, in het nog steeds heuvelachtige gedeelte van het eiland, krioelt het van de latexbomen, te

herkennen aan de kleine kommetjes die eraan bevestigd zijn, en die het witte melkachtige vocht opvangen dat uit handmatig aangebrachte inkervingen langzaam buiten sijpelt.

Olifant als werk'paard'

Olifantenverschrikkers

Onze ijzeren geraamtes zijn er hoorbaar niet rouwig om wanneer we de steile bergwegen definitief verlaten, terug richting Hikkaduwa. Maar het spektakel langs de weg wordt er niet minder fraai om. We merken uit bamboe vervaardigde stellingen, met daarop bevestigd verschillende lappen poppen. Het blijken afschrikmiddelen te zijn voor rondzwervende olifantenkuddes. Hierdoor beletten de plaatselijke boeren dat hun uitgestrekte maïsplantages helemaal leeggevreten worden. Maar de olifanten zijn naar het schijnt zo pienter, dat ze na een dag reeds merken dat het om ongevaarlijke lappenpoppen gaat, en niet om vervelende mensen. Daarom moeten de poppen iedere dag van plaats veranderd worden, en worden de kleren die ze dragen eveneens dagelijks verwisseld. Een tijdrovende bezigheid , die steevast door de jonge leden van de boerenfamilies uitgevoerd wordt.

Olifantenverschrikker

In Ratnapura bevinden zich talrijke edelsteenmijnen, pittoresk gelegen, midden enorm uitgestrekte rijstvelden. Voornamelijk saffier wordt hier gedolven. Als ik al vond dat de arbeiders in de theefabriek in mensonwaardige omstandigheden dienden te werken, dan had ik eigenlijk nog niets gezien. De omgeving waarin bijna naakte mannen in deze edelsteenmijnen werken is niet alleen weerzinwekkend ongezond, maar bovendien levensgevaarlijk. Onder een rieten afdak bevindt zich een vierkante schacht van vijftien meter diep. Een waterpomp haalt het water op en spuit dit in de rivier. Eén van de mannen daalt over balken, aangebracht tegen een zijwand van de schacht , omlaag. Beneden gekomen kruipt hij door de kleverige modder in een wankele zijgang, en vult er een mandje met zand en stenen. Het mandje wordt via een touw omhoog getakeld, en twee mannen dalen er mee de rivier in. Daar spoelen ze het zand uit het mandje, komen met het restant weer naar boven, en beginnen dan te zoeken naar waardevolle steentjes. Ik kan enkele van deze ruwe steentjes voor een appel en een ei kopen van deze 'mijnwerkers', een mooi souvenir.

Arbeiders voor een edelsteenmijn

Ruwe saffier

Met de onderwijzer op stap

De directeur van Hotel Coral Sands is blij ons weer te zien. Wij zijn vooral blij om onze oude vertrouwde bar, met keeper terug te zien. De rondreis was vermoeiend en heel dorstig geweest. Nu volgen enkele dagen van datgene waarmee vele andere toeristen hun vakantie vaak doorbrengen : zalig nietsdoen...

Tropisch fruit overal te koop

Zalig nietsdoen is leuk, althans voor één dag, maar de meesten onder ons hebben geen 'zittend vlees', en snel slaat de verveling toe . Mij vervelen is het laatste wat ik op dit paradijselijke mooie eiland wil doen. Er valt hier immers nog zoveel te beleven en te ontdekken. Bij het verlaten van het hotel word ik op een morgen opgewacht door een oude grijsaard, Henry, die beweert 'hoofdonderwijzer' op rust van de plaatselijke school te zijn. Hij stelt mij voor om samen met hem enkele interessante plaatsjes in de buurt te gaan verkennen. Het beste vervoermiddel hiervoor is de fiets. Ik kan iets verderop in de straat, tegen betaling van enkele roepies, een verroest stalen ros huren.

Lekkere verse kokosmelk

Kort daarna verlaten we, met gevaarlijk knarsende pedalen, iets buiten Hikkaduwa, de geasfalteerde weg , en rijden via een smalle hobbelige landweg de tropische jungle in. Hopelijk zijn we voor het donker thuis, want ontelbare putten en bulten verder verlies ik mijn dynamo. Ik raap hem op en steek hem onder het bagagerek. Hij kan daar het spatbord gezelschap houden dat enkele bulten voordien reeds de geest heeft gegeven. Als verderop mijn enige overblijvende rem het eveneens voor bekeken houdt, bid ik in stilte dat er ons niet al te veel bruuske afdalingen meer te wachten staan. De beloning voor al het afzien is schitterend. Wij komen aan een prachtig meer. Onze verschijning schrikt duizenden prachtige witte vogels af , die onder luid protest hun broedplaatsen verlaten, en kort nadien als een wit laken terug op het water neerstrijken.

Als dank voor de bewezen diensten tracteer ik Henry op rijst met curry, het hoofdgerecht in Sri Lanka, en een koele fles bier in een nabijgelegen 'taverne'. Deze taverne blijkt niet meer te zijn dan een bonte verzameling wankele tafels en stoelen. De waard probeert ons een mengeling van bier en water te serveren in een reeds ontstopte donkerbruine fles. Hij ontvangt een uitbrander van Henry, die zich uitvoerig bij mij verontschuldigt voor het onhebbelijke gedrag van zijn landgenoot.

Jonge weefster aan het werk

De curry in Sri Lanka is heel wat anders dan het geurige gerecht van onze kerrie. Curry bestaat uit een portie gele rijst, waarbij een aantal schaaltjes behoren, zoals stukjes en lapjes vlees, vis, kip, eieren, garnalen, uien en sambal. Ieder schaaltje bevat tevens een kerriesaus met aromatische kruiden. En altijd is er chilly bij, de rode Spaanse peper, die heel lang blijft nabranden als de kok er iets te gretig mee is omgesprongen. Drinken helpt in dat geval niet, enkel wat geraspte kokos bezorgt enige lafenis aan het op de proef gestelde verhemelte.

Aan het einde van een leerrijke dag neem ik, bij het inleveren van wat er nog van mijn fiets overblijft, afscheid van de hoofdonderwijzer, en maak meteen een nieuwe afspraak voor de dag daarop.

Het voedsel is lekker maar 'spicy hot'

Manneke Pis in Sri Lanka

Ikke Dikke Boeddha , Peter, weet je nog wel, is, samen met nog enkele anderen, bij de nieuwe afspraak ook van de partij. Wij kiezen nu immers voor een comfortabeler vervoermiddel, een minibusje, voor een bezoek aan een boeddhistisch klooster. Bij het verlaten van Hikkaduwa rijden we opnieuw langs de fietsenverhuurplaats, waar de uitbater nog steeds druk in de weer is om met alle mogelijke middelen het vehikel van gisteren terug berijdbaar te maken, klaar voor een volgend slachtoffer.

Het klooster straalt rust en vrede uit. Er bevinden zich slechts enkele monniken en verder is er in de verste verte geen toerist of bezoeker te bespeuren. We worden uitgenodigd in de vertrekken van de abt. Hij blijkt een fel bereisd man te zijn. Hij heeft zelfs ooit ons land met een bezoek vereerd, en had er een souvenir gekregen, namelijk een klein koperen beeldje van Manneke Pis. Dit staat te pronken in een glazen kast, naast de Eiffeltoren, talrijke beeldjes van Boeddha himself, en andere waardevolle bezittingen. Hij vraagt ons wat het beeldje van Manneke Pis eigenlijk symboliseert. De uitleg die ik geef is niet voor publicatie vatbaar. Vader abt is er echter zichtbaar tevreden mee, en dat is het voornaamste. Als dank voor ons bezoek ontvangen we een zak heerlijke ramboetans en mangostenen . Dit zijn verrukkelijke, zoete tropische vruchten, die overal in Sri Lanka overvloedig te krijgen zijn.

Een gevaarlijk einde

Stilaan nadert het einde van de reis . Enkelen onder ons verlaten voortijdig de groep. Zij hebben enkele extra dagen verblijf op de nabijgelegen Malediven geboekt, de gelukzakken. Wij, de sukkelaars, troosten ons met de gedachte dat we toch nog een volledige dag kunnen genieten van het paradijselijk mooie Sri Lanka. Fout gedacht, zo blijkt, want kort na de middag moeten we hals over kop vertrekken richting Colombo. Er doen zich op dat moment immers in de hoofdstad zware onlusten voor. De president van Sri Lanka, Jayewardene, heeft zich blijkbaar bereid verklaard een einde te maken aan de strijd tussen het leger van Sri Lanka en de separatistische Tamils, en heeft deze laatste een zekere vorm van autonomie beloofd. Dit akkoord heeft bloedige protesten uitgelokt, voornamelijk in Colombo, waar de noodtoestand is uitgeroepen, en de politie en het leger opdracht hebben gekregen om te vuren op iedereen die deze noodmaatregel overtreedt.

Aangezien wij door het centrum van Colombo moeten om de luchthaven te bereiken, wordt besloten om vroeger te vertrekken . Op verschillende invalswegen naar Colombo staan leger- en politieversperringen. Die zorgen voor de nodige vertraging, zodat het uiteindelijk pikdonker is wanneer we het spookachtige Colombo bereiken. Alle straatverlichting is er buiten dienst. Onder begeleiding van een politiewagen rijdt onze bus langzaam door de verlaten straten van de hoofdstad. Her en der liggen nog brandende wrakken

van omgekeerde bussen en auto's, waartussen wij onszelf een weg dienen te banen. Af en toe horen we nog schoten of een explosie Soldaten zijn overal aanwezig. Zij sluiten de toegangen af van de boeddhistische kloosters. Vooral de monniken, allen Singalezen, hebben hevig actie gevoerd tegen de autonomie van de Tamils, die het hindoe geloof belijden.

Aan boord van de bus proberen enkelen de goede luim erin te houden. Zij slagen er niet in. De angst en de verwarring staat duidelijk op alle gezichten te lezen. Hoe is dit mogelijk? Zo hebben we Sri Lanka tijdens de voorbije weken toch niet leren kennen ? Opluchting alom wanneer wij het dubbele , strenge leger cordon, dat rond de luchthaven is opgesteld, voorbij zijn. We bevinden ons nu in het 'niemandsland', eigen aan iedere internationale luchthaven. We hebben geluk gehad, zoveel is nu wel zeker.

De terugvlucht zelf verloopt vlot. De sfeer aan boord is heel wat minder uitgelaten dan tijdens de heenreis het geval was. De recente akelige ervaringen in Colombo zitten hier ongetwijfeld voor iets tussen. Opnieuw tussenlanding in Dubai. Dit keer mogen we naar buiten. Dubai heeft de faam de grootste en meest luxueuze tax-free shop van de wereld te bezitten. Het is er inderdaad schitterend. De weelde en luxe straalt werkelijk van alles wat zich binnen deze shop bevindt, tot zelfs de toiletten toe. Vooral liefhebbers van goud, edelstenen, zijde en elektrische toestellen komen hier volop aan hun trekken. Als ze beschikken over een goed gevulde beurs natuurlijk, en dat is nu eenmaal iets, waar een toerist die net terugkeert van een vakantie niet over beschikt.

Bij aankomst in Zaventem lijken de gezichten hier nog zuurder dan toen we enkele weken geleden vertrokken.Gelukkig, de zon is nu wel van de partij. Een schrale troost voor wie drie weken lang verwend is geweest door de gastvrije, vriendelijke bewoners van de 'Parel van de Indische Oceaan' , het schitterende eiland Sri Lanka.

"Ayubowan!" lieve mensen , ik wens jullie een lang en gelukkig leven. Jullie hebben een heel speciaal plekje in mijn hart ingenomen. Hopelijk valt alles op jullie schitterende eiland uit duizenden weer snel in de juiste plooi .

Groepsfoto op het strand van Hikkaduwa

Souvenirs uit Banos